

« ΔΥΟ ΝΕΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ »

Μια φορά κι έναν καιρό σε
ένα μακρινό δαίμον ζούσε μια
αρκούδα. Την φώναζαν Ντίνο
και ήταν μισή αίσληρη και λιθή
καφετί.

Μια μέρα ο Ντίνος περπατώντας
στο δάσος όταν αίρθηκε να βραδιάσει,
παρανοήθηκε και χωρίς να προβέξει
χλιετρησε κι έπεσε μέσα σε μια
βαθιά, σκοτεινή και τροφαντική
βπηλιά.

Όπως εκεί δεν ήταν λύκος. Χωρίς να
το ξέρει είχε βρεθεί μέσα στο σπίτι
ενός αηλού αρκαούδου με πολύ περίεργα
χρώματα. Ήταν ο Πιπης και ήταν καύρος
και κόκκινος. Ο Πιπης μόλις τον είδε
πέταξε από τη χαρά του και του
φώναξε: «Θέλεις να γίνουμε φίλοι;»

Ο καημένος ο Πιπης είχε πολύ ανοιχτή
 έναν φίλο γιατί κανείς στο δάσος δεν τον
 ήθελε για παρέα. Το εκούρο και ξεχωριστό
 τριχωτά του τους τρόχαζε όλους και
 δεν καίγονταν να δουν ότι στην πραγμα-
 τικότητα ο Πιπης ήταν τόσο γλυκός
 σαν ένα βαίφο με μέλι.

Ο Ντίνος όμως ζαφνιασμένος φοβήθηκε
 απ' τη δυνατή φωνή του Πιπη και του
 απάντησε γρήγορα: "Όχι, όχι αέτο καλύτερα,
 λέω να φύγω εγώ τώρα". Ο Πιπης τότε που
 κατάλαβε πως βάλθηκαν φωνάζε πολύ δυνατά
 του είπε ██████ με πιο δυνατή φωνή: "Μην
 με φοβάσαι κι έχω ετοιμάσει τη βελανιδιέρα

του: κοφτό λακαρονάκι με κόκκινη βούτυρα
 να σου τρέκουν τα βάλια, καίτε να δαίτε
 παρέα και φεύχες μετ'αί». Ο Ντίνος που ήταν
 και λικούδης δεν ήνόρεβε να αντισταθεί
 και άλλαξε γνώμη αμέσως. Έτσι έχατσαν
 κι οι δυο γύρω απ' το τραπέζι κι αίρθηκαν
 να τρώνε με όρεξη.

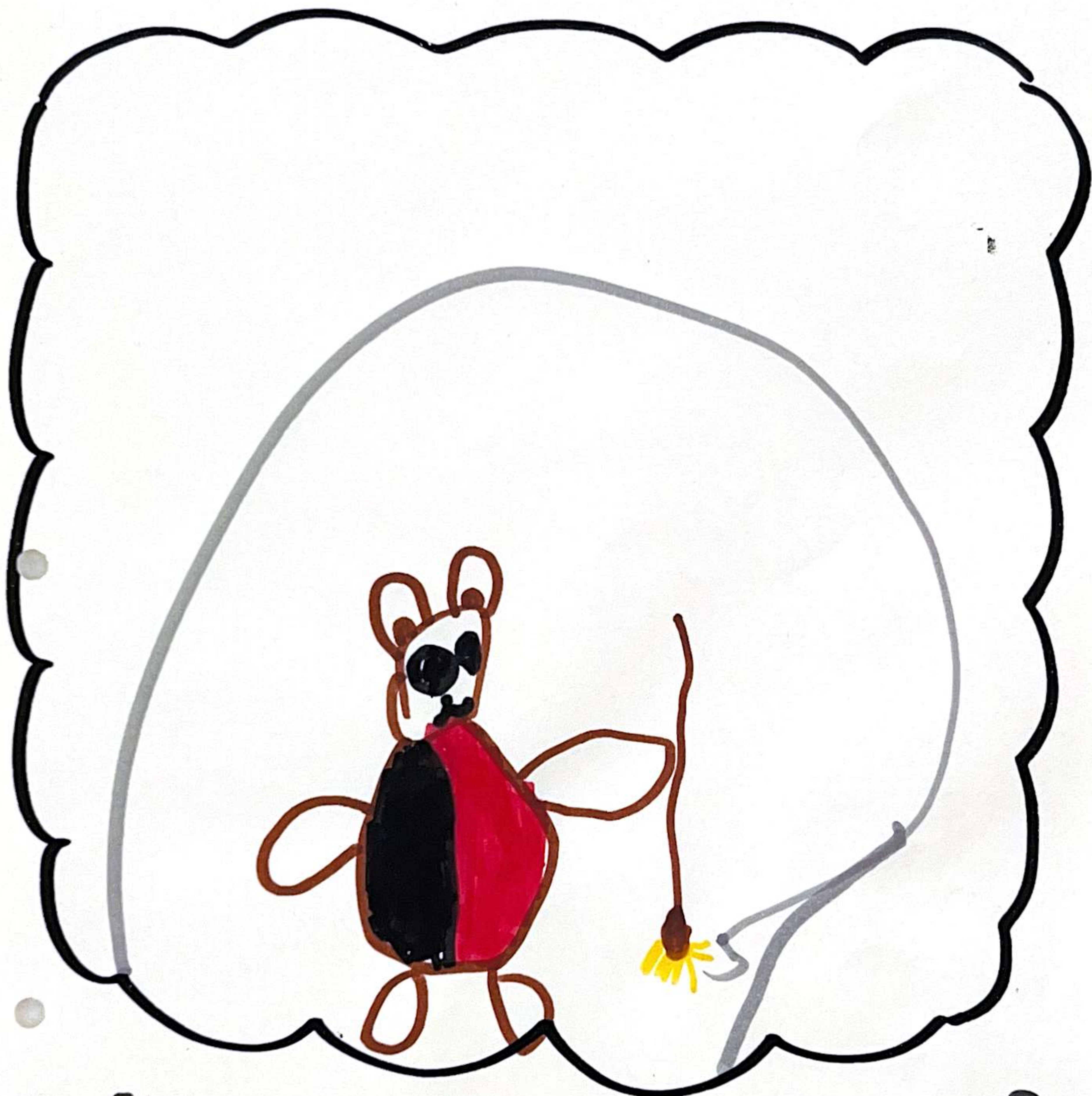
Όταν το φαγητό τελειώσει οι δυο αρκα-
 σίτες δεν είχαν ακόμα χορταίσει εντελώς
 κι έτσι ο Ντίνος πρότεινε: «Δεν παύει
 μέχρι την λίψη εδώ πιο κοίτω να
 ψαρεύουμε κανένα νόστιμο ψεζέ να
 συζητηρώσουμε στο χείμαλ;»

Ο Πιπης αμέσως δέχτηκε και πήραν
 μερικά καλαίτσια που είχε στη βηλιά του,
 πήγαν κατά τη λίμνη κι αίρκιζαν το ψάρι
 Ξαδουλικά ότως εκεί που περφόρεναν τα
 ψάρια, ο Ντίνος νιώθει κάτω να του
 τραβά δυνατά το καλαίτι! Πριν προλάβει
 να κοιταδεί τι συμβαίνει, ένας

τροφικός κροκόδειλος εμφανίστηκε στην
 επιφάνεια του νερού και δίνοντας μια
 δυνατή με τα δόντια του παρέσυρε
 στο βυθό και του μύνο και το
 χαλσίτι του! Ο αεριοκαφετής αρκούδας
 όμως δεν ήξερε καλύτερη και πάλι να
 να μη βυθιστεί και να χλιτώσει κι αυτόν
 φοβερό κροκόδειλο.

Ο Πιπης που ούτε έλλεινος ήξερε να κολλυ-
 μνα έτρεξε χρήσορα στη βηκλιά του για
 να βρει και να τραφήξει του Ντίνου
 απ' το νερό. Έφαζε έφαζε και το τόνυ που
 βρήκε ήταν για τακροαλή βκούποι. Την
 αίραζε κι έτρεξε στη λίμνη.

Ο Νείνος έπιασε την αϊκρη της βελόνας
 αλληλ ήταν πολύ βαρύς κι ο Πιπης δε
 μπορούσε μόνο να τον τραβήξει. Ευτυχώς
 εκείνη την ώρα περνούσε από εκεί κοντά
 μια δυνατή αλεπού κι έτρεξε να τον
 βοηθήσει. Με πολύ κόπο κατάφεραν να
 τον βγάλουν ακριβώς τη στιγμή που τον έψαινε

ο κροκόδειλος.

Ο Ντίνος που πια ήταν αβφαλής αρκείλιασε
τον Πινη και του είπε ευχνητηένος. «Σ' ευκαριω
είσαι ατηθινός φίλος!» Μόλις το είδε αυτό
η ατηνού μετέφερε το μήνυμα σε όλο τα
δοίκοι και πια κανείς δε φοβόταν τον
γανούο Πινη και φυγικοί οι δύο αρκείδοι
έχναν από τότε παντογνοί φίλοι!

«Μικροί Συγγραφείς»: Οι μαθητές του
2^{ου} τμήματος του
1^{ου} νηπιαγωγείου
Κερατέας

2024-25

